

Будинок

УМЕНЕ Є ФАТАЛЬНА вада.

Хочеться думати, що така є у всіх. Принаймні мені легше від самої думки про це, коли я пишу й вибудовую героїнь та героїв навколо цієї саморуйнівної риси. Усе, що з ними відбувається, я прив'язую до певної характеристики: того, що вони навчилися робити, щоб захистити себе, але чого тепер не можуть відпустити, навіть коли ці навички перестають їм служити.

Можливо, наприклад, у вас не було контролю над своїм життям у дитинстві. Отже, щоб уникнути розчарувань, ви навчилися ніколи не запитувати себе, чого вам насправді хочеться. І довгий час вас усе влаштовувало. Тільки зараз, зрозумівши, що не отримали те, що, можливо, хотіли, але не знали про це, ви женете по шосе в кризомобілі, що мчить

вас до пункту середнього віку з повною валізою готівки та чоловіком на ім'я Стен у багажнику.

Можливо, вапа фатальна вада в тому, що ви не вмикаєте поворотників.

А може, як і я, ви — безнадійний романтик. Ви просто не можете перестати розповідати собі історію. Історію про власне життя, під акомпанемент мелодраматичного саундтреку та золотавого світла, що пронизує вікна автівки.

Це почалося, коли мені було дванадцять. Батьки всадили мене на диван розповісти новини. Мамі тоді поставили перший діагноз — підозрілі клітини в лівій груді. Вона сказала не хвилюватися стільки разів, що, здавалося, мене покарають, якщо вона спіймає мене на цьому. Моя смішлива оптимістична мама звикла діяти, а не думати й тривожитися, але я бачила, що вона нажахана. І я, завмерши тоді на дивані, була нажахана теж, не знаючи, як хоч щось сказати і не зробити при цьому гірше.

Але потім батько — великий книголюб і домосід — зробив дещо несподіване. Він встав, схопив нас із мамою за руки й сказав: «Знаєте, що нам треба, щоб прогнати ці погані передчуття? Потанцювати!».

У нашому передмісті не було клубів, лише посередній стейкхаус із вечірнім кавер-гуртом по п'ятницях, але мама просяла так, ніби тато щойно запропонував узяти приватний літак до Копакабани.

Вона влягла маслянисто-жовту сукню й металеві сережки, які мерехтіли з кожним рухом. Тато замовив їм двадцятирічний скотч, а мені — безалкогольний «Ширлі Темпл», і ми втрьох, сміючись і спотикаючись, кружляли й витащювали, поки не запаморочилося в голові. Ми реготали так, що мало не падали, а мій славнозвісно стриманий батько підспівував «Brown

Eyed Girl» Вена Моррісона, немов і не бачачи, як на нас витріщаються всі довкола.

А потім, знесилені, ми попадали в таксі й поїхали додому в тиші. Мама з татом міцно трималися за руки між сидіннями, а я притулилася головою до вікна і, дивлячись, як вуличні ліхтарі мерехтять по склу, подумала: «Усе буде добре. У нас завжди все буде добре».

І тісі миті я зрозуміла: коли світ здається темним і страшним, любов може змусити танцювати; сміх може трохи полегшити біль; краса може пробити дірки у броні страху. Тоді я вирішила: моє життя буде сповнене їх трьох. Не тільки для мене, але й для мами, і для всіх навколо.

У моєму житті буде мета. Буде краса. Буде світло свічок, і на тлі гратиме «Fleetwood Mac».

Річ у тому, що я почала розповідати собі прекрасну історію про своє життя, про долю та про те, як усе складається, і до двадцяти восьми років моя історія була ідеальною.

Ідеальні (без раку) батьки, які дзвонили кілька разів на тиждень, хмільні від вина чи товариства одне одного. Ідеальний (спонтанно романтичний, багатомовний, під два метри заввишки) хлопець, який працював у «швидкій» та знав, як приготувати *cod au vin*, або ж півня у вині. Ідеальна квартира в стилі «пошарпаний шик» у Квінсі. Ідеальна робота — писати для видавництва «Сенді Лоу Букс» любовні романи, пахненні ідеальними батьками та ідеальним хлопцем.

Ідеальне життя.

Але це була тільки історія. І коли з'явилася зяюча сюжетна діра, крізь неї все полізло назовні. Історії саме так і влаштовані.

Тепер, у свої двадцять дев'ять, я, бідна, нещасна, напівбездомна і дуже самотня, під'їжджала до чудесного будинку

на озері, від самого існування якого мене нудило. Грандіозна романтизація власного життя перестала служити мені, а от моя фатальна вада їхала зі мною на передньому сидінні пом'ятої «Kia Soul», оповідаючи все в проєсі:

«Дженьюєрі Ендрюс дивилася у вікно машини на розбурхане озеро, що билосся об темний берег. Вона намагалася переконати себе, що приїзд сюди не був помилкою».

Безумовно, він був помилкою, але кращих варіантів не існувало. Коли в кишнях свище вітер, від безкоштовного житла не відмовляєшся.

Я припаркувалася на вулиці та втупилася у фасад великого котеджу, у переливчасті шиби вікон та казковий ганок, патлаті чуби пісколюбів, що танцювали під теплим вітерцем.

Я звірила адресу в GPS-навігаторі з написаною від руки, що висіла на ключах від будинку. Все правильно, це він.

На мить я застигла. Здавалося, мене швидше вб'є смертоносний астероїд, ніж я змушу себе зайти в цей дім. Тоді я глибоко вдихнула й таки вилізла з машини, ледве випхавши з заднього сидіння перепопнену валізу й коробку з пляшками джину.

Відкинувши з очей пасмо темного волосся, я глянула на волопшково-голубу черепицю та білосніжне оздоблення. *«Просто вдаї, що зняла хату на Airbnb».*

Одразу в голові майнув уявний опис: *«Котедж із трьома спальнями й трьома ванними кімнатами на березі озера, повен шарму й доказів того, що твій батько був козлом, а твоє життя — брехнею».*

Я піднялася по сходинках, врізаних у трав'янистий схил пагорба, і кров шугонула у вуха, наче крізь пожежні шланги, а жижки затрусилися в очікуванні моменту, коли розверзеться пекло і в мене з-під ніг висмикнуть світ.

«Уже висмикнули. Торік. І ти ж не вмерла тоді. Значить, і зараз не вмереш».

На ганку кожне відчуття в тілі посилювалося. Поколювання на обличчі, спазм у животі, рясний піт на шиї. Я оберла коробку з джином об стегно і встромила ключ у замок. Була слабка надія, що він заклинить. Що все це виявиться реально продуманим розіграшем, який тато вчудив перед смертю.

Або ще краще — що він не помер. Що от-от вистрибне з куща й закричить: «Повірила! Ти ж не думала, що я справді міг вести подвійне життя? Ти ж не могла подумати, що в мене був ще один дім і ще якась жінка, крім твоєї матері?».

Ключ плавно провернувся. Двері гойднулися всередину.

У будинку було тихо.

Мене всю пронизало болем. Такий біль я відчувала принаймні раз на день відтоді, як мама зателефонувала, розповіла про інсульт і я почула, як вона крізь схлипування вимовляє ті слова. «Його не стало, Джені».

«Нема тата». Нема тут, з тобою. І нема ніде. А тоді інший біль, як прокручування ножа в рані: «Того батька, якого ти знала, все одно не існувало».

У мене насправді його ніколи й не було. Як не було хлопця Жака з його *coq au vin*.

Це була всього-на-всього історія, яку я розповідала собі. Відтєнер — або страшна правда, або нічого. Набравшись сміливості, я зайшла всередину.

Перша думка була, що правда не така вже й страшна. Татове любовне гніздечко мало відкрите планування: вітальня переходила в старомодну кухню, викладену блакитними кахлями, із затишним куточком-їдальнею, а великі вікна виходили просто на терасу з темних дощок.

Усе було так погано, що я дуже хотіла, аби це виявилось правдою.

У будь-якому разі, я збиралася прочитати лист. Лише чекала слухного часу, сподіваючись, що гнів ущухне й ті останні татові слова мене втішать. Натомість минув цілий рік, і страх, який я відчувала на думці про той конверт, зростав щодня. Як несправедливо, що за татом мало бути останнє слово, а я не мала можливості відповісти. Кричати, плакати або вимагати відповідей. Щойно я відкрило конверт, назад шляху не буде. Кінець усьому. Остаточне прощання.

Тож поки що цей лист жив щасливим, хоча й самотнім життям на дні коробки пляшок із джином, який я привезла з Квінсу.

— Нічого тут не вирощують, — сказала я Шаді й відчинила двері на терасу. — Якщо, звісно, трава не в підвалі.

— Не може цього бути, — заперечила Шаді. — Бо там секс-підземелля.

— Годі вже про моє депресивне життя, — сказала я. — Що в тебе нового?

— Ти про Капелюх із привидами? — спитала Шаді.

Якби в неї вже не було четверо співмешканців у її коробочці-квартирі в Чикаго, то, можливо, я б зараз жила там. Не те щоб я могла щось робити, коли поруч Шаді. А моє фінансове становище було надто жахливим, щоб нічого не робити. У цьому безкоптовному пеклі я маю дописати книжку. Тоді, можливо, дозволю собі власну квартиру, без Жака.

— Якщо це про нього ти хочеш поговорити, — сказала я, — то давай. Викладай.

— Так і не заговорив зі мною, — тоскно зітхнула подруга. — Але, знаєш, я прям відчуваю, як він дивиться на мене, коли ми вдвох на кухні. Бо між нами є зв'язок.

— Тебе хоч трохи турбує той факт, що твій зв'язок — не з хлопцем, який нащось носить старомодного капелюха, а, можливо, з привидом першого власника капелюха? Що ти робитимеш, коли зрозумієш, що закохалася в привида?

— Гм, — Шаді на хвилюку замислилася. — Доведеться оновити біо в тіндері.

Вітрець брижами пробігся водою біля підніжжя пагорба, розвіявши по плечах хвилі мого капітанового волосся. Призахідне сонце розкидало золоті списи світла, такі яскраві й жаркі, що довелося примружитися, аби розгледіти оранжеві й червоні переливи, якими воно помалювало пляж. Якби це був липсе якийсь знятий на літо будиночок, це було б ідеальне місце для писання милої історії про любов, яку я обіцяла «Сенді Лоу Букс» уже кілька місяців.

Шаді, усвідомила я, весь цей час продовжувала говорити. Здебільшого про Капелюха з привидами. Хлопця звати Рікі, але ми ніколи його так не називали. Ми завжди обговорювали любовне життя Шаді кодовими словами. Був у неї старший чоловік, власник дивовижного ресторанчика з морепродуктами (ми називали його Рибним лордом). Потім був хлопець, якого ми назвали Марком, тому що він був схожий на іншого, *відалого* Марка. А тепер був цей новий колега, бармен. Він щодня носив капелюх, який Шаді терпіти не могла, але протистояти його шарму все одно не виходило.

Я повернулася до розмови зі своїх роздумів, коли Шаді спитала:

— Четвертого липня? Можна я тоді приїду?

— До нього ще цілий місяць, — я хотіла сказати, що мене тоді вже не буде тут, але знала, що це неправда. Знадобиться щонайменше все літо, щоб написати книжку, звільнити